
HET VIJCEBLAD

MAANDBLAD VAN APOLLO

JAARGANG 2

NUMMER 1 * januari 1982

APOLLO

VOOR HOMOSEKSUELE
JONGENS EN MEISJES

No 1: januari 1982

Redactie: Monique Kers

Raymonde Padmos

Cor Blom

Nick Weiler

Peter Evegaars

Els Visser

Type-werk: Raymonde Padmos

Els Visser

Peter Evegaars

Lay-out: Raymonde, Cor, Nick en Els

Illustr.: Nick

Vouwploeg: Monique, Raymonde, Els

Het Vrijgeblad wordt gedrukt door het Hulp- en Informatie-
Centrum te Rotterdam en is een uitgave van Apollo.
Apollo is een vereniging voor homoseksuele jongeren en
belangstellenden, draagt zorg, bewustwording, aktie en
amusement.

Anjo Draaisma, Jan Hoen, Evert, Jan Schenkelaars, Jerry
Groenewegen, Fred van Odijk en Peter Evegaars vormen het
bestuur.

Kopij: Postbus 1490, 3000 BL Rotterdam of bij de kontaktvrouw.
(Zwaanshals 117c, 3036 KH Rotterdam)

ELKE VRIJDAG **SOOS**
VAN 8 TOT 1 WESTERSINGEL 18

POST NAAR POSTBUS 1490 3000 BL ROTTERDAM

INHOUDSOPGAVE

- Pg.3: inhoud
Pg.4: redactievoorzwoord
Pg.5: de liefde waar iedere ouder bang voor is
Pg.8: Vrouwenenquête
Pg.10: Vlaamse heksen
Pg.11: de wilde zwaan van Lakehouse
Pg.15: gedichten
Pg.18: Enge wijven
Pg.20: Vrouwenmiddag VSSM
Pg.21: Rom en Juul
Pg.22: Spiegeltje
Pg.27: Kontaktpersonen werkgroepen

Rectificatie: Bij het geweldige artikel „Amerika, Amerika, ik kots van jou” is de naam van de schrijver weggevalen. Uiteraard is het niet de bedoeling stukken anoniem te plaatsen. Mochten jullie het niet aan de stijl van het artikel gemerkt hebben, dan hier de ontkenning van het vraagstuk, de oplossing van het raadsel: Cor Blom!

Lieve mensen en anderen,

Allereerst nog een strijdbaar, warm, vrolijk en vooral "verkeerd" 1982.

Na december weer een nieuw Vijgeblad, hopelijk zijn jullie ook zonder ons de kerstvakantie doorgekomen.

We hebben ons best gedaan op dit nummer, maar het zou leuk zijn als we eens te horen kregen hoe onze penvruchten in jullie magen vallen. Ben je boos, nieuwsgierig, enthousiast of tevreden, laat het ons weten. Klamp de redactie aan, klim in de pen, laat de schrijfmachine ratelen. Want als wij niet weten wat onder onze geachte lezers/lezeressen leeft kunnen wij bijzonder moeilijk rekening houden met wensen en verwachtingen. Aarzel dus niet langer en doe iets!

Het kost ons nogal wat werk een Vijgeblad te maken en daarom zouden we het erg fijn vinden als jullie je stukken aan het begin van de maand inleverden, dan hebben we genoeg tijd om alles uit te tippen en te lay-outen. Als je te laat inlevert komt je stuk gewoon een Vijgeblad later, je hebt er dus alleen jezelf mee. U bent dus gewaarschuwd.

We hebben maar een beperkte ruimte en dus zullen we een enkele keer een stuk moeten inkorten, uiteraard zullen we dan contact met je opnemen. Dus geef ons een adres bij langere stukken, dat werkt wat gemakkelijker.

Weer van alles op de hoogte? Dan rest ons de mededeling dat het contactvrouwschap vanaf nu bij Raymonde Padmos (zwaanshals II? C, tel: 662759) rust. Daar kun je dus alles kwijt.

kusje:

DE REDACTIE.

P.S.: ALS de dames en heren nog foto's in een oude schoenedoos hebben liggen, kunnen zij die ophangen in de zoosruimte. ♀ ♂

DE LIEFDE WAAR IEDERE OUDER BANG VOOR IS

Ze is 18 moeten worden om het een naam te kunnen geven. Eigenlijk was het er altijd al geweest, maar het duurde jaren eer ze wist wat dat vreemde gevoel diep in haar inhiel. Aanvankelijk hield zij het verborgen, bang haar vriendinnen kwijt te raken. Wat niet wegnam dat zij als een magneet naar boeken over het onderwerp aangetrokken werd, hopend dat niemand in de bibliotheek er iets achter zou zoeken. En bijna altijd stelden de boeken haar teleur. Homoseksuele mannen die wel eens zouden vertellen hoe zij zich als hetero-vrouw voelde en waar zij haar geartheid aan te danken had.

Bij professor A heette het een stop in de seksuele en emotionele groei, terwijl professor B even vrolijk beweerde dat de oorzaak gezocht moest worden bij latente zelfhaat. Gelukkig waren er ook andere boeken, door mensen zoals zij die opschreven wat ze voelden, hun ervaringen vertelden en haar het idee gaven dat ze echt niet zo afwijkend was. Het was goed begonnen toen ze op haar zestiende verliefd werd op een jongen uit een andere klas. Aanvankelijk herkende ze het gevoel niet totdat ze een radioprogramma hoorde over puberale verschijnsel als heteroseksualiteit. Maandenlang droomde ze van hem, schreef ze gedichten in haar dagboek en probeerde ze alle mogelijke en onmogelijke schitterende liefdesverklaringen die ze geen van allen durfde uit te spreken. Tot die verschrikkelijke avond. Op een schoolfeest, daar moest het gebeuren, besloot ze. Hij had al een paar keer vriendelijk naar haar gelachen, dus een hekel had hij in geen geval aan haar.

Halfverwege de avond ging ze even naar de garderobe om iets uit haar jas te halen. Eerst wilde ze het niet geloven, toen zag ze dat hij het wel moest zijn. Vrijend met de leeraar nuttig handwerk, half-huilend en struikelend over haar eigen voeten rende ze de school uit.

Maar ook dat ging voorbij. Ze ontkende het gevoel, had verschillende vriendinnen en kreeg langzaam maar zeker het gevoel dat ze zichzelf voor de gek hield.

Die verliefdheid mocht dan een voorbijgaande zaak zijn, het gevoel erachter zou nooit verdwijnen. Ze was en bleef heteroseksueel.

Steeds meer ging het haar opvallen hoe enorm homo- en lesbiesgericht de maatschappij was. Kroegen voor homo's, kranten en tijdschriften voor homo's, t.v. en radiouitzendingen over homo's en ze kon zo nog wel uren doorgaan. Voor hetero's waren er wat krantjes die je ook maar moest weten te vinden, uiteraard de telefonische hulpdienst, wat kroegen en een enkele vereniging. Het maakte haar moedeloos, maar ook woedend. Wat dachten ze wel, dat zij de enigen waren? Omdat hetero's toevallig in de minderheid waren hoefde dat nog niet te betekenen dat ze zielig, afhankelijk of zelfs eng waren. Tolerantie, daar hadden ze hun mond vol van, maar een wezenlijk deel van hun macht afstaan, daar bedankten ze voor.

Kwaad zijn in haar eentje leverde niet zoveel op, dus stapte ze, na een heleboel moed verzameld te hebben, op een vrijdagavond naar 'Hij en Zij', een vereniging voor jonge mensen als zij.

Het warme gevoel eindelijk een plek gevonden te hebben waar ze zichzelf kon zijn verliet haar nooit meer helemaal, zelfs toen ze bemerkte dat ook daar kleinzerigheid en bekvechterij orde van de dag waren. Ze werd actief, begon eraan te denken haar moeder in te lichten, maar besloot daar toch nog even mee te wachten.

Twee maanden later stapte hij binnen. Hij was duidelijk voor het eerst en nog nooit was ze zo blij geweest met haar introductiedienst. Met een gezicht waar de zelfverzekerdheid vanaf droop, innerlijk beefde ze, stapte ze op hem af en maakte een praatje. Hij vertelde over de film waar hij naartoe was geweest, Endless love, over een jongen en een meisje die verliefd op elkaar werden. Dat kwam je niet vaak tegen, hoewel hij het erg vervelend had gevonden dat enkele lesbische meiden hadden gefloten en geschreeuwd bij de vrijscenes.

"Volgende week is de grote demonstratie, voor de rechten van de hetero. Zin om mee te gaan?" vroeg ze, zo gewoon mogelijk. Hij aarzelde, maar gaf toch toe. Ze glimlachten naar elkaar, wetend dat elk woord alleen maar storend zou werken. En zij telde de dagen van de week en de uren van de dag tot de dag van de demonstratie. Ze rende bijna het huis uit, maar eer ze dat deed draaide ze zich om en zei tegen haar moeder: "Ik ga naar een demonstratie, voor hetero's. Ik had je dit al eerder moeten vertellen, maar alsnog... ik ben hetro".

En fluitend liep ze naar de bushalte.

Raymonde

* * * * *

Mammie is lesbies
mammie heeft pret
mammie gaat alleen nog
met meiden naar bed
Ik mag nog niet meedoen
ik ben nog te klein
maar het lijkt me zalig
om lesbies te zijn.

Er was eens een poes uit Maastricht
Die nauwelijks voor was gelicht.
Zei, narrig, haar neef:
"Bij mij ben je safe,
Want ik ben een rasechte nicht!"

gehoord in:

'De rooie haan-vara'

Een feministische poes uit het Prater
Dronk uitsluitend Victoriawater.
Gevraagd naar 't motief,
Zei zij zeer assertief:
"Van alcohol krijg je een kater".

* * *

VROUWENENQUETE

Begin september stuurde ik aan de vrouwelijke Apollo-leden(27 in totaal!!!)een brief met enkele vragen om erachter te komen waarom er zo weinig vrouwen komen,hoewel het sinds de opening van het nieuwe Trefcentrum al veel verbeterd is.Tot half oktober kregen ze de tijd de vragen te beantwoorden.Deze luidden:

- 1.Sinds wanneer bezoek je Apollo?
- 2.Hoe vaak? Reden?
- Sinds wanneer bezoek je Apollo niet meer?
- 4.Reden(en)?
5. Heb je een vervanging gevonden voor Apollo,het Vrouwenhuis, b.v.?
- 6.Bezøk je het COC?Zo niet,de reden(en)?
- 7.Zo ja,de gemengde avonden op zaterdag of de vrouwenavond op zondag?Hoe vaak?Reden(en)?
8. Zou je naar Apollo komen,als er een actieve vrouwengroep zou zijn?
- 9.Zo ja,zou je bereid zijn hieraan mee te werken?
- 10.Wat zou volgens jou de taak moeten zijn van de vrouwengroep?
11. Hoe zou je dit vorm willen geven?
- 12.Moet er meer publiciteit gegeven worden aan het feit dat Apollo ook voor vrouwen toegankelijk is?

Ik kreeg 7 vragenlijsten teruggestuurd,waarvan enkele anoniem. Aangevuld met mondelinge reacties beantwoordden de helft van de vrouwen mijn vragen.Het roept bij mij weer een vraag op.Waarom laat de andere helft zich niet horen???

Wat kwam eruit? Het bezoek aan Apollo varieert van enkele weken tot enkele jaren met een frequentie van één keer in de week tot één keer in de twee weken.Redenen voor het Apollo-bezoek zijn:kennismaking met de homo-wereld

- ontmoeting d.m.v.gesprekken met gevoelsgenoten
- gezelligheid
- aktie
- bewustwording
- het ontmoeten van vrienden en vriendinnen

De vrouwen die sinds enkele maanden tot een jaar niet meer komen, hebben verschillende redenen; studie, de afstand, afnemen- de behoefte, vrouwvijandige sfeer, vijandigheid t.o.v. biseksuelen, de vrijblijvendheid van mensen (vrijtijdsporten en weekendnichten). Het Vrouwenhuis is vaak vervanging, maar ook aanvulling. Het COC wrdrt onregelmatig bezocht, één of twee keer per maand, zowel op de vrouwenavond als op de gemengde avond. Men zoekt er gezelligheid en tijdverdrjff. De onregelmatigheid schuilt in het gebrek aan tijd, het zich er niet thuis voelen en weer de vrijtijdsporten en weekendnichten. (!)

Opvallend zijn de antwoorden op mijn vraag of vrouwen zouden komen als Apollo een actieve vrouwengroep zou hebben. Enkel en zeggan enthousiast "Ja". De meesten echter hebben bedenkingen, stellen voorwaarden t.a.v. de soort vrouwen.

De bereidheid om mee te werken aan een actieve vrouwengroep is minimaal, jammer genoeg, hoewel niet onverwacht.

De taak van de vrouwengroep zou moeten bestaan uit diverse dingen: voorlichting

aktie

amusement

hulp bieden

organiseren van zaken die vrouwen aangaan, waaronder weekenden en/of doordeweekse avonden.

Dit alles zou in de vorm gegoten moeten worden van thema-avonden, film, muziek, cabaret, diskussie. De gedachten gaan erover om alle vrouwen bijeen te roepen en hun wensen bespreekbaar te maken.

Het zou heel wat uitmaken als vrouwen hun vriendinnen meeslepen naar Apollo. Het zou in ieder geval de vicieuze cirkel doorbreken van weinig vrouwen, minder vrouwen, nog minder vrouwen, hetgeen echter wel moeilijk zal zijn, nu de COC-vrouwen hun avond op vrijdag hebben gezet.

Eensgezind was iedereen van mening, dat er meer publiciteit gegeven moet worden aan het feit dat vrouwen van harte welkom zijn op Apollo. Kortom, werk aan de winkel voor de publiciteitsgroep. Vrouwen, laat je zien, laat je horen!

Hoewel ik het jammer vind dat zo weinig vrouwen geantwoord

hebben, kan ik me voorstellen dat het gemakkelijker is je wensen en grieven mondeling te spuien. Misschien kunnen de geïnteresseerden in het begin van het nieuwe jaar de zaken op een rijtje zetten en verandering in de situatie brengen. Ik reken op jullie en stel me niet teleur deze keer!

Tot ziens,
Met pottetuze groetjes,
ELS

VLAAMSE HEKSEN

De vrouwen van lef (link en feministisch) hebben een heel leuk boekje in elkaar gezet met de titel "Het Vlaams heksenboekje". In een kort bestek komen verschillende kanten van het lesbies zijn aan de orde. #be anderen over ons schrijven, of beter gezegd, niet over ons schrijven, over hoe we onszelf beschrijven. Stukken over politieke keuze, feminisme, cultuur en hoe we 'het' oerf. Er staan liederen in en een interview met Eliane Morissens die ontslagen werd omdat ze uitkomt voor haar lesbies zijf. Dit boekje is niet meer dan een aanzet, maar achterin is een leeslijst opgenomen zodat je verder kunt zoeken. Persoonlijk vond ik het een erg strijdbaar en goed verzorgd boekje dat ik met veel plezier heb gelezen. Vooral het hoofdstuk over dat vrouwen elkaar kunnen bevruchten maakte me erg vrolijk. En mij niet alleen. Dames en ook heren, schaf het u aan of vraag erom in de dichtsbijzijnde bibliotheek. Leerzaam en toch leuk!

Raymondé.

--- SLIMBRIDGE, ENGLAND ---

Mijn ontbijt met cornflakes en gebakken eieren werd vroegtijdig beëindigd, door een schel getoeter. "Verdomme," dacht ik, "daar heb je hem al!" Vlug propte ik nog wat brood in mijn mond, trok m'n dikke trui aan en rende naar buiten, waar de landrover van de Wildfowltrust op me stond te wachten. Ik klauterde achterin en voor de zoveelste keer hobbelde ik weer een stukje mee naar m'n werk op het vogelreservaat. Achter in de wagen dacht m'n maag nog na over de ham, die ik in de haast moest achter laten, terwijl m'n hoofd zich bezig hield met zwanen, die we vandaag zouden gaan vangen. "Zeggen we geen goeie morgen meer?", brulde Jim, vanachter het stuur vandaan. Vlug voldeed ik aan m'n plicht en enthousiast riep ik, keurig met twee woorden: "Good morning!" De retriever die achterin bij me bivakkeerde deed hetzelfde tegen een kudde Jerseykoeien, die met hoge-druk uiers op weg waren naar de zo fel begeerde melkmachines.

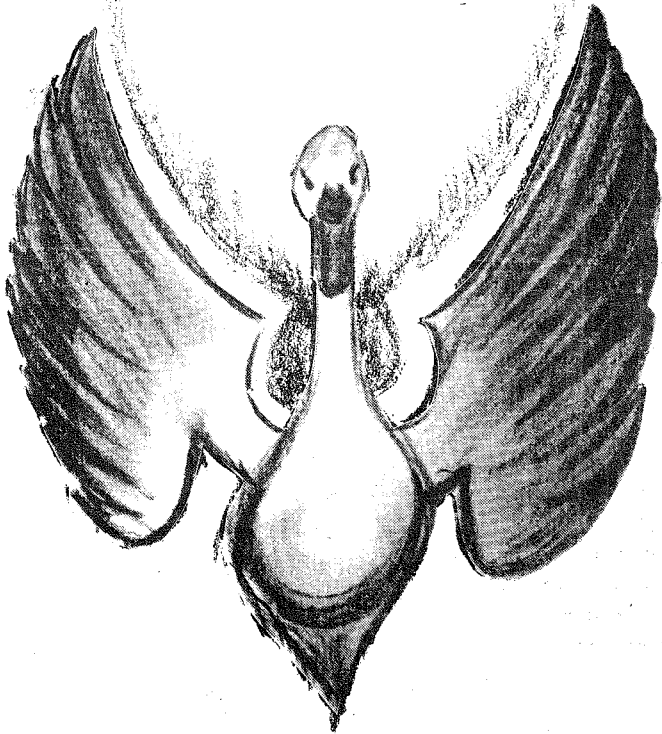
Na ruim 10 minuten rijden stapte ik uit bij de Wildfowltrust, waar Tom al stond te wachten. Jim, George en de hond gingen verder. Ze gingen alvast de wilde zwanen observeren, die we deze middag uit de fuiken moesten gaan plukken. De wilde zwanen huizen in noord Europa en overwinteren in het westen, zoals in Nederland en Engeland. Denkend aan de diverse blauwe plekken, die ik vanmiddag zou gaan oplopen, liep ik naar Tom toe. "Morning", riep Tom. "Hello Tom, koud is het, vind je niet?" "Even aan m'n handen vragen", zei Tom. Met opgetrokken schouders en z'n handen stijf in z'n broekzak, vervolgde hij: "Ja, ze zeggen dat ze het koud hebben!" Aan de donkerblonde, door de ochtendnevel natte haarpieken en de blozende kleur op z'n wangen, kon ik goed zien dat z'n handen de waarheid spraken en terwijl in mij de behoefte groeide om z'n handen warm te wrijven zei ik stug: "Kom aktie, dan krijgen we het vanzelf wel warm!" We slenterden naar de voerloodsen om graan, vis en brood voor de vogels te gaan halen en even later gingen we op pad om de dieren hun ochtendmaaltijd toe te dienen.

Het was bijna kwart over elf toen we in het restaurant van de Trust achter een waterig bakje koffie zaten. Tom had zich verdiept in de ochtendkrant en ik keek door het raam naar de eerste bezoekers die langs de vogelafdelingen slenterden. Inmiddels ging de nevel op de loop voor een waterig winterzonnetje. "Ga jij vanmiddag ook mee om zwanen te ringen?" vroeg

Tom opeens en hij legde de krant opzij. "Ja, George heeft mij ook ingelijfd bij de ploeg!" "Ben je wel eens bij Lakehouse geweest?", vroeg Tom weer. "Lakehouse? Nee, waar is dat dan?" "Vlak bij Lakehouse zitten die zwanen, ik ga daar altijd vissen. Vannacht is het volle maan en dan ga ik weer. Waarom ga je niet met me mee, dan gaan we eerst door de bossen om naar de uilen te luisteren en er zit een grote kans in dat we een das tegen het lijf lopen. Daarna gaan we naar Lakehouse om te vissen. Met volle maan bijten ze goed en met volle maan is de geest van Lakehouse ook actief!" "De geest?" zei ik stomverbaasd. "Ja", zei Tom, "de geest van Lakehouse!" "Ach Tom, hou toch op", zei ik lachend. "Je bent zelf een geest (en een hele mooie ook nog)!" Dat laatste spoelde ik maar weg met een slok koffie. "Ik vertel geen verhaaltje", zei Tom, "eerlijk het is echt waar!" "Okee Tom, ik ga vannacht met je mee, dan wil ik die geest van jou wel eens zien!" "Je ziet 'm niet, maar horen doe je hem zeker, Ik kom je vanavond om 9 uur bij je kosthuis ophalen!" "Goed Tom, dat is dan afgesproken!" Rond een uur zaten we weer in het restaurant, om een middagmaal te nuttigen. Tom had z'n bord al leeg, terwijl ik nog zat te kauwen op een paar smerige doperwtten. Ik zag Jim, George en de hond al binnen komen. Al prattend over de zwanen, bestelden ze ook zo'n bord viezigheid. Zo onopvallend mogelijk gaf ik mijn stuk vlees aan de hond. Tom betrapte me en keek me lachend aan. We maakten aanstalten om naar Lakehouse te gaan. Ik had vlug nog wat brood en ham gekocht, want met een lege maag zag ik de zwanenjacht niet zo erg zitten. Even later zaten we in de voortrazende landrover, op weg naar onze noord Europese vakantiegangers. We zongen het engelse volkslied: "Oh, he's a jolly good fellow...!" Die middag vingen we 17 vogels. Drie zwanen waren al geringd en na verloop van tijd de andere veertien ook. Jim kwam het meest geradbraakt uit de strijd te voorschijn. Hij kreeg tijdens het vangen een lel in z'n gezicht en hij bloedde aan z'n lippen. George, Tom en ik hadden alleen wat rode en blauwe plekken op onze armen en polsen en tegen vijf uur 's middags reden we weer bekaft terug naar de Trust.

Tom was te moe om nog te fietsen, dus haalde we z'n fiets op, deponeerden het ding achter in de landrover en toen ging de rit weer terug naar huis. Bij m'n kosthuis sprong ik er uit. "Ik zie je dan vanavond, zo rond 9 uur", riep Tom me na. "Okee, tot vanavond!" Ik zwaaide het drietal nog even na en toen ging ik vlug naar binnen om te douchen en te eten. Op m'n kamer lag nieuws uit Holland. Een brief van moeder en een brief van Marcel van der Gast. Marcel was examengenoot van me. Hij zat in de redactie van onze schoolkrant en verzorgde daarin onder andere al het tekenwerk. Hij schreef

me, dat de honden van m'n moeder en mevrouw Boiscevin nog steeds voor homofiele opschudding zorgden in het tamme Wassenaar. Hij tekende de dieren in aktie, waar ik erg om moest lachen. Hij was begonnen met z'n studie in Rotterdam, liet hij me weten. Moeder vroeg in haar brief of ik goed voor mezelf zorgde en of ik wel goed en op tijd at. Bovendien stuurde ze me wat engels geld. Ik schreef die avond nog geen brief terug. Eerst wilde ik wel eens weten, wat er vannacht zou gaan gebeuren. Vannacht met Tom. Op zoek naar de geest van Lakehouse.

Ik was beven op m'n kamer toen mevrouw Pitcher me riep. Vlug ging ik naar beneden en in de huiskamer stond Tom. "Kom", zei Tom, "we gaan er meteen vandoor. Het is al kwart over negen!" We groetten de Pitchers en even later zaten we in de landrover op weg naar Lakehouse. Het licht van de kilometer-teller op het dashboard gaf een knusse sfeer in de cabine van de wagen. Tom zat achter het stuur en rookte een sigaret. Ondanks de enorme asbak, die gulzig happend naar z'n as verlangde, tikte Tom de as gewoon naast hem in de auto af. Terwijl ik dacht: straks vliegt de wagen in de fik en dan zien we eerder geesten dan ons lief is, vertelde Tom uitgelaten over de bessen en de dieren van deze streek. Hij vertelde, dat als er een das gestorven is, de andere dassen z'n dode lichaam dan gaan begraven en dat ze daarbij dan een luguber hullend geluid maken. "We zullen luisteren als we in de bessen zijn of we dat kunnen horen", zei hij. Al gauw waren we omringd door enorme eiken, die zich als grote zwarte schimmen aftekenden tegen de volle maan. Met de ogen van Sinterklaas volgde ik de kruinen van de bomen. Ja, vol verwachting klopte m'n hart.

"Shit...!Kijk! Kijk daar, voor ons...daar!", schreeuwde Tom opeens. Als ik nog een klein ventje zou zijn geweest, had ik waarschijnlijk van schrik in m'n broek geplast. "Jezus, wat, waar, voor ons?", reageerde ik wat paniekerig. "Daar...voor ons....een das", fluisterde Tom. Hij reed nu heel langzaam en het dier bleef zeker een halve minuut lang in het koplampenlicht voor ons uit rennen. Omdat ik de das niet direkt in de gaten had, had Tom z'n arm om m'n nek geslagen en me met een ruk naar zich toe getrokken. "Daar gaat 'ie, kijk, kijk langs m'n arm. Zie je hen nu?" "Ja... nu zie ik hem ook", zei ik, maar wat ik voelde zĳe ik niet. Die halve minuut beleefde ik intens en daarbij kwam die das eigenlijk op de tweede plaats. Ik vervloekte het dier, toen het opeens met een zijwaardse sprong in de berm van de weg verdween, want gelijk met de das verdween ook Tom z'n arm. Een eindje verder zette Tom de wagen aan de kant en we luisterden naar het geroep en geblaf van verschillende soorten uilen. We zagen ook nog egels, een vos en twee roestende korhoenders. "Jammer, dat het geen voorjaar is", zei Tom, "dan moet je die korhoenderhannen eens zien baltsen. Dat doen ze meestal op het open veld. Ze houden dan schijngevechten met elkaar en dansen met een waaiervormige staart en laaghangende vleugels om elkaar heen. Ze laten elkaar zien hoe mooi ze zijn om zo de hennen te lokken!" Terwijl ik stond na te peinzen over Tom z'n laatste opmerking, onderbrak Tom de stilte en zei: "Kom op, we gaan nu verder naar Lakehouse, we moeten er voor twaalf uur zijn!"

W O R D T V E R V O L G D ! !

December

December

Je bossen kreunen zacht
een treurig liedje in de nacht

Het eerste ijs
spiegelt in het licht
en vriest je winter
waterdicht

Mooie mistige december

December

als oud en nieuw vermond
je loopt me steeds weer tegemoet
Nee

Ik wil niet meer dat je komt
mijn vuur wil branden
met het doel
dat ik jou binnen niet meer voel
dat ik jou niet hoef aan te raken
en door jouw buien heen kan slapen
Soms kan ik heel moeilijk van je wijken
door toch weer even om te kijken.

December

ik zong voor jou heel zacht
een liefdesliedje
en in die nacht

sloeg jij toen voor mij een brug
ja

je bent weer bij me terug
en stap ik toch weer op jouw ijs
zo glad, zo sterk, zo mooi, zo grijs
met je hagel van het heden
en je liefde

lang geleden

toen voelde ik niets meer van de kou
toen ik december had
met jou.

Nick Weiler

KERSTMIS

Kerstmis hoeft voor jou niet meer

Je zegt

Voor mij heeft het geen zin

je grote makker eenzaamheid

trekt 's avonds bij je in

en eenzaam in die stille nacht

houdt hij dan lang bij jou de wacht.

Kerstmis hoeft voor jou niet meer

Je zegt

ik voel me zo alleen

en samen met je eenzaamheid

ga je weer nergens heen

je kamer zwijgt steeds als het graf

het leven is voor jou een straf.

Toch wil ik jou wat vragen

woordat het kerstmis wordt

wat ga je morgen eten?

wat kom je nu te kort?

wie is toch die ander

die zoveel van je houdt?

de liefde van die ander

dat laat jou immers koud

hoeveel mensen in de wereld

zijn ziek of lijden pijn

opgesloten of doodgeschoten

omdat ze andersdenkend zijn

trap toch weg jouw eenzaamheid

en ga je eigen gang

anderen kennen die vrjheid niet

maar onderdrukt en bang

beleven zij hun stille nacht

en die duurt veel te lang

Kerstmis hoeft voor jou niet meer

Je zegt

het heeft voor mij geen zin

je grote makker eenzaamheid

trekt toch weer bij je in

maar eenzaam in jouw stille nacht

heeft iemand toch aan jou gedacht.

Nick Weiler

Met jou.

Weggeweest en teruggekomen
en bergen verzet
liefgehad en kleingekregen
en lekker lang in bed
opgetogen, onvermogen
zacht en zuur en zoet
wervelwind en zwoele regen
angst en overmoed

Neergestreken, opgevlagen
geven, nemen, vragen
elke rat die jou wou jatten
kan je afgeslagen
huilen van het lachen
en warm tegen me aan
vaak een tijd van komen
en soms een tijd van gaan

opgestaan, naar bed gegaan
elke nacht een feest
gekust, berust, geblust, gesust
nooit uit jouw hart geweest
op bergen en in dalen
de rotzooi van de baan
jij en ik en ik en jij
zo zal het verder gaan.

Nick Weiler

ENGE WYVEN

Om maar meteen ingewikkeld te beginnen, wat doe je als je een lesbies, feministies, anarchisties en pacifisties leven probeert te lijven en dan kom je iemand tegen die al die ideeën ook heeft en ook nog SM gevoelens blijkt te bezitten?

Gewapend met een roze bril, een stevige dosis nuchterheid en een flinke snuif nieuwsgierigheid begon ik dingen te lezen, ging ik naar een bijeenkomst van vrouwen en sm.

Al snel kreeg ik een paar dingen door. Vrouwen worden in deze wereld nu niet direct bevoordeeld en die onderliggende positie uit zich wel heel duidelijk in de sexualiteit. Maar onderdrukking is niet een simpel kwaad dat moet worden afgechaft, zoveel dingen zijn zo vastgeroest in ons hoofd dat we zelf zijn gaan geloven dat het zo hoort. Moederschap, heterosex, rolverdeling en zo kan ik nog wel een paar regels doorgaan. En naar mijn gevoel is sm een gevolg van onderdrukking in de maatschappij. Ik bedoel dit: echte gelijkwaardigheid bestaat niet, een ieder die beweert dat mannen en vrouwen gelijk zijn heeft oogkleppen voor, immers al bij je geboorte wordt bepaald welke kant je op moet.

Je kunt je op vele manieren verzetten tegen die ongelijkheid, d.e door sm. Door bewust een situatie te scheppen waarin de ene partner "heerst" over de ander kun je duidelijk maken hoe onderdrukking werkt en hoe je erop reageert.

Maar: het is dan wel een absolute vereiste dat de mensen die het spel spelen in hun dagelijks leven elkaars gelijken zijn, het is niet de bedoeling dat het een soort aftreksel van een echt machtsspelletje wordt. Zo vind ik dat een man dus niet met een vrouw een sm spel hoort te spelen, daar ik zeker weet dat elke man een zekere macht over elke vrouw heeft, hoe aardig hij ook verder mag zijn.

Terecht verzetten veel vrouwen zich tegen sm zoals dat door de porno wordt gepresenteerd. Ik krijg echt geen kick van een afbeelding van een vastgebonden vrouw met een stok door haar kut.

Daarom is het prima dat mensen die zich met sm bezig houden en dergelijke martelpraktijken ook niet zo zien zitten leten zien dat het ook anders kan. Ik zet een lange rij vraagtekens achter het begrip sm en de beleving ervan. Toch blijf ik volhouden dat het een zaak is tussen mensen onderling en dat, zolang er niet echt onderdrukt wordt, iedereen zelf moet uitmaken wat zij of hij doet. Als ik een bepaald genoegen diet of niet helemaal deel wil dat nog niet zeggen dat ik het recht heb een betuttelend vingertje omhoog te steken.

De avond met enkele vrouwen van de groep vrouwen en sm was, geloof 't of niet, erg gezellig. De vrouwen waren zelfbewust, strijdbaar en hadden beslist gevdel voor humor. Ik ben er zeker van dat er hele volksstammen vrouwen zijn die sm-beleven en in een hartstikke ongelijkwaardige positie zitten. Maar ik denk niet dat die vrouwen opeens beter af zijn als ze hun sm-gevoelens afschaffen zonder verder iets aan hun relatie en aan de maatschappij te veranderen. De eerste stap naar echte onafhankelijkheid is, denk ik, het erkennen van bepaalde gevoelens en daar iets mee doen. Er is niets waar ik zo de pest aan heb als aan het klakkeloos navolgen van een bepaalde leer.

Zo lang je je maar bewust bent van waar je mee bezig bent en niet bang bent voor (zelf)kritiek zie ik niet in waarom je je niet met sm zou mogen bezighouden.

Omdat Els, mijn lief, duidelijk uitkomt voor haar sm-gevoelens betekent dat, dat men van mij aanneemt dat het met mij wel hetzelfde zal zijn. Aanvankelijk vond ik dat toch wel moeilijk, daar ik in mezelf zo weinig gevoelens heb kunnen ontdekken die onder de noemer sm vallen dat ik mezelf moeilijkeen vrouw met sm-fantasieen kan noemen. Nu interesseert met dat niet meer.

Als mensen het leuk vinden te denken dat Els en ik grote zwepen in de slaapkamer hebben hangen en elkaar regelmatig in de boeien slaan gun ik ze dat plezier best. Zolang ze maar niet denken dat ik hetero ben, want dat gaat me echt te ver.

Als slot van dit enigszins verwarde en vooral beknopte verhaal wil ik de vrouwen van de vssm bedanken voor de stukken die ze schreven en de verhalen die ze vertelden, er is me zo een hoop duidelijker geworden.

Hopelijk zien jullie mijn niet al te fraaie typewerk door de vingers, we wachten op een goede machine.

kusje:

Raymonde

vrouwenmiddag vssm

Zaterdag 13 februari 1982 organiseert de werkgroep vrouwen en SM een ontmoetings- en discussiemiddag in Utrecht. Plaats van ontmoeting: Nieuwe gracht 32. Tijd: 14 uur. (tot 17 uur) Deze middag is bedoeld voor vrouwen die in SM een gedeelte van haar eigen gevoelens herkennen en voor vrouwen die meer over SM willen weten. De middag wordt voor hetero-, bi- en lesbische vrouwen georganiseerd. Het is de vierde middag die de werkgroep Vrouwen en SM organiseert op deze manier.

Op deze middag is er voor de pauze een forum bestaande uit vrouwen van de VSSM (Vereniging Studiegroep Sado-Masochisme) na de pauze is er gelegenheid tot het uitwisselen van gedachten of in kleinere groepen te praten.

Voor meer inlichtingen kunnen de Apollo-vrouwen bij mij terecht. Ze kunnen ook naar vrouwen van de werkgroep bellem na 18 uur.

De telefoonnummers zijn: Renske-020-998465
Lia- 020-423240
Ria- 076-131887

Je kunt ook schrijven naar de VSSM,
Werkgroep "Vrouwen en SM"
Postbus 3570
1001 AJ Amsterdam

Als vrouwelijke Apollo-leden interesse hebben, kunnen we misschien gezamenlijk naar Utrecht. Lijkt me wel zo leuk! Hoe meer zielen, hoe meer vreugde, tenslotte.

E. Visser
Zwaanshals 117c
3036 KH Rotterdam
Tel-662759

Met sm-groetjes,
ELS

ROM EN JUUL

ROM EN JUL

Niets vermoedend liep Rom over straat. Hij zag weer een jongem voorbij gaan. Toch bleef hij langer kijken. "Wat een knul," dacht hij, en Rom zette grote ogen op terwijl hij hem met zijn blik volgde. "Wat een stoot," dacht Rom.

En hij kwam klaar.

Hij stond stil en te kijken. Al snel besloot hij die middag geen afspraken meer te hebben en ging die jongen achterna. Rom volgde hem waar hij liep en stil stond. Met een snel kloppend hart bespiedde hij hem in de etalageruiten.

En hij kwam klaar.

Het stuk knul bleef staan bij een ijskijman. Hij bestelde een ijsje en Rom merkte verrast hetzelfde soort ijs te bestellen. Hij zag zijn lippen, zijn tong die het ijs langzaam oplikte en de lippen deed glimmen van speeksel en ijs. Hij aanschouwde de robuuste handen die het ijsje omsloten.

En hij kwam klaar.

Rom merkte dat zijn ijsje aan het smelten was en over zijn hand droop. Hij likte en deed zijn blik over het lichaam voor hem glijden. Rom zag zijn kruis terwijl hij steeds inniger zijn ijsje begon te likken. Het wond Rom op.

En hij kwam klaar.

Rom schrok, want hij keek terug! Hij leek verbaasd, maar begon te glimlachen. "Lekker weertje voor de tijd van het jaar," zei hij. "Ja," stamelde Rom en kon wel juichen dat hij hem aansprak.

En hij kwam klaar.

De zon scheen nog warmer te schijnen, de vogeltjes lieflijker en vrolijker te zingen en het loof leek op z'n groenst, toen ze samen op een bankje hun ijsjes verder opaten. Rom had een plakkerige mond en vingers en hij likte ze af, terwijl hij hem maar bleef aankijken. "Kon ik zijn vingers en mond ook maar aflikken", dacht Rom.

En hij kwam klaar.

Rom's vingers en mond bleven kleverig, maar gelukkig was er een fonteintje in de buurt. Samen wisten ze zich schoon met het heldere, frisse water. Dat water bleek overigens een positieve invloed op hun eigen waterhuishouding te hebben. Naar de wc dus in het warenhuis. Naast elkaar aan de pisbakken en Rom keek over het tussenschotje naar hoe zijn water vloeiende.

En hij kwam klaar.

"Ijs maakt dorstig", zei Rom. "Zullen we ergens wat drinken?", nodigde hij hem uit. "Ja, dat lijkt me een prima idee", kraag Rom als antwoord. "Bij mij thuis kan ik lekker thee zetten. Ik heet Jul!" Rom stelde zich voor en hij moest opeens denken aan een toneelstuk van Shakespeare.

En hij kwam klaar.

Die eigenaardige gedachte ging gelukkig gauw weg. Rom merkte dat zijn broek zo nat was. Thuis bij Jul bleek al gauw de dorst naar thee een dorst voor elkaar te zijn. Maar Rom heeft het geweten. Hoe hij ook wipte, trok, duwde, stootte, zwoegde en zweette, het baatte niet.

En hij kon niet meer klaar komen.

Verontwaardigd stootte Jul hem af en Rom droop aangeslagen af.

Eddie Molenaar

SPIEGELTJE.

Als ik had geweten hoe moeilijk het is te schrijven over het stuk "jong en oud", over mezelf zou ik er misschien nooit aan begonnen zijn, maar Els en ik hadden nu eenmaal de afspraak samen te reageren en dus ben ik achter Dora (m'n vurige Italiaanse typemachine) gaan zitten.

M'n eerste reactie op het stuk was: makkelijk, hè als "normaal" uitzienende vrouw zeggen dat uiterlijk echt niet zo belangrijk is. Jammer van de zo goede bedoelingen, maar het maakt een wereld van verschil uit hoe je eruit ziet en om dat duidelijk te maken kan ik het beste iets uit m'n eigen leven vertellen.

Als ik in de spiegel kijk is het eerste wat opvalt een kleine, dikke vrouw. Als ik wat verder kijk zie ik een heleboel meer dingen als blauwe ogen, onopvallende neus en mond, mooie kleine handen en voeten. Kortom, gewoon ik.

Als ik echter op straat loop of een winkel, kroeg of theater binnen ga begint het gedonder. Starende blikken, gefluister, opmerkingen die me zo misselijk maken dat ik ze hiet niet ga herhalen. Dit gebeurt niet een enkel keertje, maar met de regelmaat van de klok.

Al die agressie maakt me treurig en kwaad, maar wat me pas echt woedend maakt is de achteloosheid waarmee anderen mijn woede menen te moeten opzij schuiven. Als ik als lesbische vrouw last heb van agressie is half homo-nederland in alle staten (en terecht), als ik als dikke vrouw de (On)nodige rot-opmerkingen te horen krijg doet men net of er niets aan de hand is, men zegt tot overmaat van ramp ook nog dat ik "erboven moet staan".

Maar ik wil nergens boven staan! Ik wil m'n eigen plek, me thuis voelen in m'n eigen lijf en dat gaat niet altijd in m'n eentje.

Ik ben me er van bewust dat ik er niet uitzie als "de gemiddelde nederlandse". En ik heb geen behoefte aan mensen die zeggen dat ik "toch wel lief ben" en snel over iets anders beginnen te praten, onze lieve heer dankend dat ze er niet uitzien als ik. Ik ben aanspreekbaar over m'n uiterlijk, mijn dikzijn heeft oorzaken en daar wil ik best over praten. Maar ik eis van anderen dat zij zich/haarzelf ook open stellen en minstens hun vastgeroeste beeld over mooi en lelijk ter discussie stellen. Want we zeggen maar al te gemakkelijk dat we nu eenmaal op aantrekkelijke (dus slanke, tamelijk lange) mensen vallen en als we het niet zeggen blijkt dat wel uit ons gedrag. (de stukken top 10 is nogal voorspelbaar, zie je).

Ikzelf maak me daar al even schuldig aan. Bijna had ik vrede met het idee dat mensen me mogen om een heleboel goede dingen die in me zitten, maar nooit meer in me zien dan een aardig meisje.

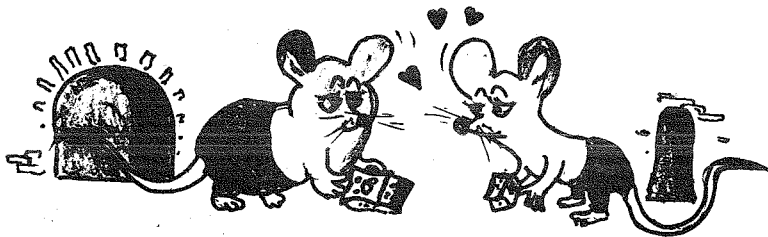
Toen Els verliefd op me werd en dat ook liet merken wist ik aanvankelijk niet wat ermee te doen. Ik was verliefd op haar en heb dat vanaf het begin iets heel natuurlijk gevonden want iemand zo strijdbaar, lief en mooi als Els, daar moet je wel bijna verliefd op worden. Dat Els hetzelfde van mij dacht is iets waar ik nog steeds aan moet wennen.

Gelukkig ben ik een vechtster en geloof ik ondanks alles in mezelf. Ik ben kwaad en naarmate ik mijn woede meer kan grijpen word ik minder afhankelijk van wat anderen van me vinden. Een medestrijdster maakt dat ik me nog sterker voel in mijn overtuiging dat ik zelf wil en zal uitmaken of, hoe en wanneer ik een deel van mijn dikheid wil verliezen, wat ik met de rest van mijn verschijning doe of niet doe.

Ik ben van mezelf en een ieder die denkt dat zij of hij een oordeel heeft uit te spreken kan wat mij betreft doodvallen. Maar wie met mij wil praten over onze onzekerheid als het over uiterlijk gaat, onze afhankelijkheid van positieve reacties van anderen is van harte welkom. Ik ben meestal op vrijdagavond op Apollo te vinden en anders schrijf je een briefje via de redactie. (mijn telefoonnummer is 662759)

Tot slot. Ik voel me tevreden, blij en sterk met Els en we lachen heel wat af over ons lengteverschil omdat we weten dat we het over een poosje niet eens meer merken. En als wij het prima vinden, waarom zouden anderen daar dan anders over denken? Bea Tuitert, je loslippigheid strekt je ditmaal tot eer.

Raymonde

Naar aanleiding van het artikel "Oud en jong"(zie nr.4,sept) wil ik graag mijn eigen mening geven. De westerse,kapitalistische maatschappij staat bol van de normen t.a.v. Schoonheid.De vrouw hoort lang,slank,jong en blond te zijn. De man liefst langer dan de vrouw,slank,donker,status(eigen huis, auto,baan),intelligent,en iets ouder dan de vrouw.Kortom, de sterke man tegenover de zwakke vrouw,die van hem afhankelijk is voor haar bescherming tegen de boze buitenwereld.(het doet me denken aan Roodkapje en de boze wolf).

Deze normen gelden zeer sterk in de hetero-wereld,maar leven ook in de homo-wereld.Omdat de markt(!)daar veel kleiner is, wordt er m.i. nog sterker gelet op schoonheid.Maar ja,schoonheid is vergankelijk,zoals u allen weet.

Zolang er slechts één van de normen overschreden wordt,is er niets aan de hand.Het wordt oogluikend toegestaan,dat een man eventueel jonger is dan de vrouw,eventueel kleiner,eventueel minder intelligent,eventueel dikker enz.

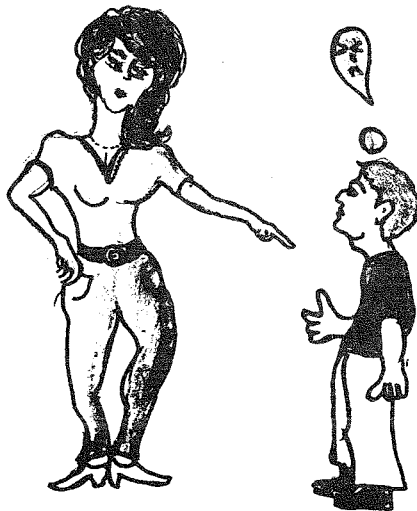
Homofielen,m.n. potten en flikkers,overschrijden de hetero-normen op veel meer terreinen.Er wordt lacherig,maar vaker agressief gereageerd op zichzelf duidelijk manifesterende potten(en flikkers).De reacties zijn ronduit vijandig als twee potten ook nog duidelijk verschillen in lengte,dikte en leeftijd.Dan voelt men zich aangetast in hun waarden.Zolang het de hetero-buitenwereld betreft,is er niet zoveel aan de hand(hoewel...!) Ronduit grof vind ik het als mensen verkerend in de homo-subcultuur mij verwijten,dat ik geen smaak heb,omdat de vrouw op wie ik momenteel verliefd ben,klein,dik en jonger is dan ik. Dan blijkt dat:mensen niet verder kijken dan hun neus lang is. Dik is overigens niet synoniem met olifantenhuid!M.i. is iemand niet zomaar dik. Daar zit veel meer achter.Het kan een vorm van protest,onvrede zijn. Pas als de onvrede opgelost is, kan de betreffende persoon pogingen doen om af te vallen en dan nog onder bepaalde voorwaarden,niet met allerlei diëten. Eten kan een surrogaat zijn voor positieve gevoelens,waaraan men eigenlijk veel meer behoefte heeft. De persoon moet zichzelf leren waarderen,maar anderen moeten haar/hem ook waarderen en dat ook uiten in woorden en daden.(Wie over deze materie meer wil lezen:"Susie Orbach:mooi dik is niet lelijk

is een uitermate geschikt boek. Heel veel zelfhulpgroepen werken ermee. Lezen, lezen, lezen!!!)

Toen ik mijn lief enkele jaren geleden ontmoette in het Vrouwenhuis, maakte ze meteen diepe indruk op me. Haar naam bleef me bij. Later las ik haar gedichten en verhalen. Ze was heel actief in de Vrouwenbeweging. Ik leerde haar beter kennen en ontdekte dat onze ideeën zeer sterk overeenkwamen. Ik merkte dat ze me heel veel deed. Behalve het feit dat ze goed kan schrijven, zinnige dingen vertelt, gevoel voor humor heeft, gek is op katten, heeft ze mooie ogen, lang, mooi haar (dat ik beslist eens wil borstelen tot het glanst) en buiten al deze kwaliteiten is ze heel lief en zacht. Dat zijn zaken die je niet ontdekt als je niet verder dan je neus kijkt. Ik ben blij, dat ik de mens, de vrouw, achter de naam Raymonde, heb leren kennen. Het geeft me een heleboel plezier en strijdvaardigheid, en reken maar dat ik vecht voor mijn liefde. Die laat ik me niet ontnemen of kapot maken, door niemand, hetero en homo.

ELS

P.S. Met dank aan Bea!!!

Kontaktpersonen van de werkgroepen:

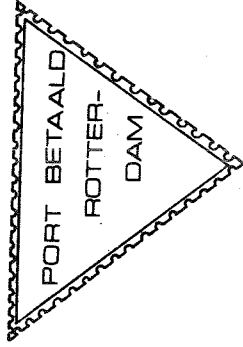
-bar en sociëteit	Kees van Heiningen	521461
-bibliotheek	Guus Enning	521389
-archieef	Henk van Leur	520629
-financiën	Fred van Odijk	113663
-introductie	Fedia Jacobs	677687
-Vijgeblad	Raymonde Padmos	662759
-ledenadministratie	Frans Stein	128878
-programma planning	Jan Hoen	128878
	Peter Evegaars	525985
-publiciteit		
-L.H.J.O.	Kees Waaldijk	332684
-tentoonstelling	Fred van Odijk	113663
-voorlichtingsgroep	Rob Hoek	125578
-kontakten COC en Trefcentrum	Evert-Jan Schenkelaars	845115
-biseksualiteit	Guus Enning	521389
-S.M.	Eddie Molenaar	143551
-vertaalgroep literatuur	Cor Blom	831461

De kontributie van Apollo bedraagt f 25,- tot
f 100,- afhankelijk van draagkracht. Opgeven
bij postbus 1490 3000 BL Rotterdam.

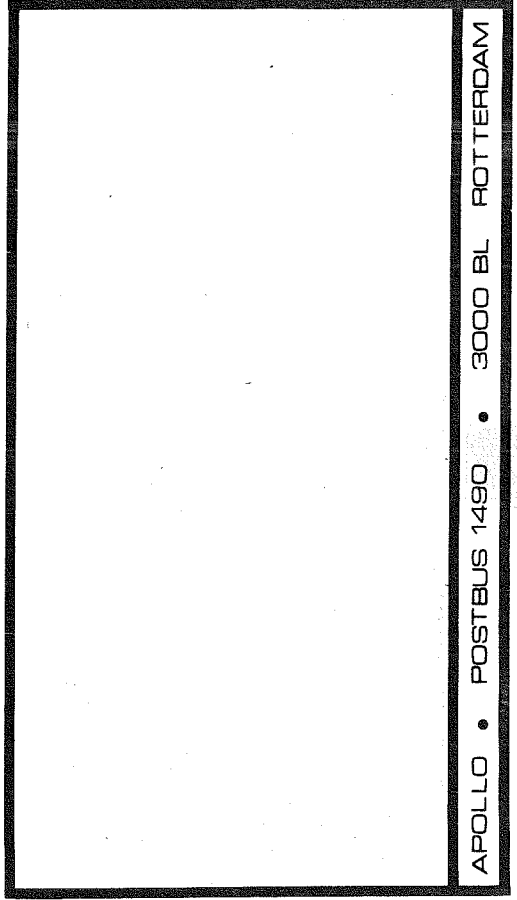
Losse abonnementen op 't Vijgeblad kosten f 35,-
Je kunt het Vijgeblad ontvangen d.m.v. storting
op gironummer 33.35.919 ten name van de penning-
meester van Apollo.

Drukwerk

➡ LIEVE POSTBODE: GELIEVE
DIT BROK WERELDITERA-
TUUR NIET TE KREUKEN

apollo
soos voor
jongen, jongen
meisje, meisje
*voor als je
ZO
bent...

APOLLO • POSTBUS 1490 • 3000 BL ROTTERDAM